

MANOHAR SHETTY

Manohar Shetty, rojen leta 1953 v Goi, je eden najvidnejših sodobnih indijskih pesnikov, ki pišejo v angleščini. Doslej je izdal tri zbirke (*A Guarded Space*, Newground, Bombay, 1981; *Borrowed Time*, Praxis, Bombay, 1988; *Domestic Creatures*, Oxford University Press, New Delhi, 1994). Njegove pesmi, ki jih odlikuje jezikovna izpiljenost, so izšle v številnih antologijah v Indiji in na tujem, vključno v prestižni izdaji *The Oxford India Anthology of Twelve Modern Indian Poets*. Manohar Shetty je bil urednik številnih revij in časopisov. Zdaj pa živi kot svobodni umetnik v Goi; piše tudi kratko prozo in literarne kritike.

Slike s plaže Baga

Obilne pegaste Angležinje,
z udi kot stolpi,
se grejejo na soncu. Prsi
jim silijo iz modrcev kot
mladički morskih levov.

*

Mlahavi ostanki Valhale
jedo samo še kruh in banane.
Z dremavimi sinjimi očmi merijo
dečke v razcapanih
pižamah.

*

Nemka skozi kromatična
sončna očala proučuje
prevod Vedante, na njeni, s kapljicami
znoja pokriti tetovaži, se pasejo
mesarske muhe.

*

Slon iz svetišča z živordečo svastiko
na čelu, okrašenem s kupolo, se,
ne da bi trenil,
okorno maje po rumenkastem
pesku.

Sestavljanka

Prav vsak ima svoje mesto.
Naključni koščki se natančno ujemajo.
Očnjak, gozd, griva –
postajajo uokvirjena celota.

Kmalu že mojstriš to igro.
Zdaj s pazljivim očesom, z drobno,
spretno roko postavljaš koščke
na pravo mesto z nepričakovano lahkoto.

Kmalu se bo zvečerilo.
Sence se že plazijo
po tleh, obraz se ti je ujel
v rešetke na oknih.

Kmalu boš držal v roki
raztrgan rob, ki ne sodi nikamor;
izgubljen vezni člen, ki ne pozna
pravil in pušča bolečo praznino.

Kmalu, pa čeprav se svet vrti
po nekem načrtu, moraš
brati z lastne dlani.

Ljubi otrok, pazi, kako hodiš
po teh zapletenih črtah, globoko vrezanih,
in se ne vdaj.

Stari tiskar

Tako si želim v roki spet držati vroče svinčene
tiskarske vrstice, kovinske nize, ki jih zlagam
kakor knjige na knjižno polico.

In hrepenim po ritmičnem pozvanjanju,
po tistih sledih pravega strojnega olja, ki jih puščajo prsti,
in čisto svežih barvnih odtisih, ki lezejo iz stroja.

Zdaj sedim v hladni kamri, ravno prav veliki
zame, in dlan mi počiva na
gladki, tihi miški.
A to mi ni ne hiša ne dom.

Razmišljanja nekega kartografa

Skozi debelo lupo –
moje uboge oči,
preprežene z rdečimi žilami – so vodoravne črte
lične pajčevine, vzpetine
se prelivajo iz modre v zeleno,
v žgano seno posušene krvi,
v vbokline potopljenih gorskih obronkov,
v nabrekla pobočja, podobna izpuščajem,
v nek drug, čisto svež nasip
na tleh in eno samo rožo.

Leče so vsako leto debelejše,
drobci še manjši, še bolj krvavo ostrih robov.
Meje se pomikajo, pokorjene in žareče,
v uničujočih navalih načrtovanega ognja.
To so dnevi gromke slave, tako zame
kot za najemniško, poskusno orožje, ki ga sprožiš
s pritiskom na gumb, razkošne revije,
očarane zaslone – vsi sistemi so povezani;
to so dnevi slave za Generala, ki je ugotovil:
"Noči brez mesečine so najboljše za bombardiranje."

Skozi lupo kazalca mojega
kompasa prebadata ozemlje
tega zemljevida, ki ga že dolgo rišem in popravljam.
Vse dežele imajo obliko šrapnela,
kajti narodi se širijo
s scefranimi živčnimi končiči.
Nekega dne bodo poldnevnik omahnili
v večno noč brez mesečine in smrad
tigrove scaline bo ovil obe polobli.

Pesem ob obletnici

Le nekaj jih sede na pravo mesto
s tega obroča zarjavelih ključev,
podobnih otroški risbi v pesku
človeške rase.

Tale, krhek kakor z nikotinom zapacani
zobje, je odklenil od starosti porjavele
fotografije, prekrite s prozornim papirjem –
šolarjev album gričev,

jezer, zlato izvezenih znamenj
na rjavih suknjičih;
in tisto zablodelo sliko nekega koščenege
dolgolasega bitja

z omamljenim pogledom, ki sanjari
o begu, najprej v neonsko goščavo,
potem v razpenjene
valove, ki ti nosijo pršec v obraz.

Ampak ta vsakdanji železni ključ, njegova brada,
obris mesta na obzorju, je odprl vrata
v množico praznih sob,
pajčevinastih koledarjev, polnih košev za smeti,

neprebranih knjig, nenapisanih pesmi,
zibajoč senčni obris nekega mladeniča
na zatemnjenem oknu, zastrupljenih oči
na ključu, ki je izginil v morju topovine.

Glavni ključ, iz toplega jekla, prijetno okrogel,
pa je nazadnje pognal kvišku sive zasenčnice
in razkril s soncem obsijane valove, roke, dlani,
nežne kot oblaki, ki so zapirale

prazne sobe drugo za drugo.

Prevedel Miha Avanzo